

Cseh Gábor festőművész kiállítása a fővárosban
(a TIT Stúdió Egyesület és a Pannon Palatinus
„József Nádor” közhasznú alapítvány rendezésében)

Szekszárd régi utcáit, a már alig létező pincesorokat, ill. a gemenci erdőt is megismerheti a budapesti közönség, ha a TIT Stúdióban megnézi Cseh Gábor szekszárdi festőművész kiállítását. A hétfőn megnyílt tárlaton 32 olajfestmény látható.

A kiállítást szép számú közönség előtt Merza Jenő újságíró nyitotta meg; közreműködött Benkő Péter Jászai Mari-díjas színművész, ill. Ács Ferenc csellóművész.

Cseh Gábor 157. önálló kiállítása december 22-ig tekinthető meg.

Képek a Megnyitóról:

Cseh Gábor festőművész és Dr. Török Imre a TIT Stúdió Elnöke

Jobbra Györkös Hajnalka az alapítvány elnöke, Benkő Péter színművész
Egyed Katalin

Benkő Péter színművész előadása
háttérben: Cseh Gábor és Merza Jenő

Merza Jenő ünnepi köszöntője, a kiállítás megnyitása

Ács Ferenc csellóművész Bach művet játszik

Cseh Gábor festőművész
kiállítási megnyitója

Merza Jenő megnyitó szavai

Cseh Gábor festőművész kiállítása

Megnyitó: 2012. 12. 10. 18⁰⁰

Budapest, TIT STÚDIÓ

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Cseh Gábor – amikor még nem festőművész volt, hanem gimnazista Szekszárdon – elhatározta, hogy a város festője lesz. A szándék, hogy a várost, a környéket – pl. a Gemenci erdőt – fesse, természetesen nem előzmény nélküli.

1941-ben Miskolcon született, ám még csecsemőkorában Szolnokra költöztek szülei. Gyermekkorában egy részét az alföldi városban töltötte, ahol az ösztönös érdeklődés a szomszédos Művésztelepre vitte – igen gyakran. Az ott alkotó Chiovini Ferenc ismertette meg vele a gyermek számára varázslatos világot. Rendszeresen járta a művészekkel a Zagyvapartot, mert a színek titkait akarta megismerni. Akkoriban persze, nem tudta még, hogy egykor ő is művész lesz, igaz másik táj, másik város festője. Egyébként Szolnokot úgy tekinti, mintha onnan származna, bár csak 1950-ig éltek a városban.

Édesapja katonatiszt volt, tehát természetes, hogy időnként költöztek. Szolnokról Kapuvárra, ahol három évig éltek, majd Pápára, ahonnan további két év múlva költöztek Szekszárdra. Ez lett az a város, ahol a család végleg letelepedett, ahol Cseh Gábor elvégezte a gimnáziumot, és ahol festővé vált.

Nekem azt mondta: komolyabban főiskolás korában kezdett művészettel foglalkozni. Azért már pápai általános iskolásként is indult rajzpályázatokon, s díjakat is nyert. Ott Bíró Károly festőművész „irányította”.

Szekszárdon Wallacher László és Lázár Pál segítette fejlődését, majd a kaposvári főiskolás években dr Szirmay Endréné és Tomori Aladár.

Érdekesség, hogy amikor elvégezte a főiskolát, azért hívták vissza Szekszárdra, hogy a helyi Dózsában focizzon. Később kézilabdázott is, mostanában meg kerékpározik. Bizonyára ennek is köszönhető, hogy 71 évesen is újabb és újabb alkotások kerülnek ki a kezéből.

Eleinte – a hatvanas években – nagyméretű linómetszeteket készített. A technikáját Gácsi Mihálytól tanulta meg a Szolnoki Művésztelepen. Akkor

kezdett el alkalmazott grafikával is foglalkozni; pl. rengeteg borcím-két készített, több száz plakátot alkotott. Művei egyre gyakrabban jelentek meg különböző lapokban.

Több festési technikával kísérletezett. Elkezdett olajjal dolgozni, s kifejlesztett egy olyan módszert, amely csak az ő műveire jellemző. Ennek az a lényege, hogy speciális homokot kever a festékbe, s így viszi azt föl a vászonra. Ettől képei felületének egy része kiemelkedik, más területek simák maradnak. Ezzel egyedülálló fény-hatásokat ér el. Javasolom, az ilyen technikával készített itt látható képeket több irányból is nézzék meg. Fantasztikus. Cseh Gábor ezt a technikát alkalmazza számos képénél.

Az első filmet a 60-as években készítette róla a Magyar Televízió.

Megtudták ugyanis, hogy monotípiákat is készít, mégpedig nem a hagyományos módon – tehát pl. fémlemezre – hanem akvarellpapírra. Mint elmondta, véletlenül jött rá: ha az akvarellpapírt vastagon bekeni gyertyával, majd elkészíti a rajzot, s jól habzó mosóporral megmossa, akkor a festék megtapad a papíron – s ha végül eltávolítja a gyertyát, gyönyörű képet kap. Akkor ezt a technikát csak Cseh Gábor alkalmazta.

Magyarországon – ma már oktatják. 68-ban mutatták be a 22 perces filmet, amelynek sajnos, csak a hanganyaga maradt meg, a kép valahogy eltűnt. A közelmúltban egy hagyatékából előkerült a film egy rövidített – 8 perces változata – amelyet egy életút-filmben fel is használtak.

Nagyon szereti az akvarellt is. Eredetileg úgy volt, hogy ide is hoz néhányat, de a hét végi időjárás helyrehozhatatlan károkat okozott volna a képekben. Ezért azok Szekszárdon maradtak – némi kárpótlás, hogy Cseh Gábor honlapján akvarelleket is láthatnak. Egyébként főként nagyméretű képeket készít. Ennél a technikánál nagyon pontosan kell tudni, hogy mit szeretne elérni a művész, hiszen gyorsan kell dolgozni. Nem ritka, hogy több próba-képet kell elkészítenie, mire eléri azokat a színhatásokat, amelyeket elképzelt. Vagy túlfolyik a víz, vagy beszárad – mondja. Meg azt is hozzáteszi: az akvarell is olyan technika, amit szívesen tanítana, de műterme mérete okán alig 1-2 tanítványt tudna fogadni. A kérdésemre, hogy: a város nem segít? – gyorsan nemmel válaszol. Visszahallotta: azért nem kap segítséget, mert el tudja adni a képeit – régebben valóban rendszeresen tudott képet eladni, mostanra viszont az a réteg, amely vette a műveket, már nem képes rá. S ha már itt tartunk: kitüntetés sem kapott a várostól, s már nem is szeretne. Ja, és a város még képet sem vásárolt tőle.

Viszont, ha megnyitja műtermét, tömeges az érdeklődés. Volt olyan délután, amikor 136-an várták, hogy bejuthassanak. Képei nem csak szépek, hanem sok köztük dokumentum-értékű is. Lebontott, eltűnt épüle-

tek, épületegyüttesek már csak Cseh Gábor festményein láthatóak. Megörökítette az egykori pincesorok számos épületét. Többnél az az érzésem, mintha régi fényképet látnék. Erre meg az mondja a művész, hogy ez az egyik célja, azaz pontosan visszaadni az egykori látványt, a kutyával és a macskával együtt. Sok témát különböző évszakokban és napszakokban is megfestett, mert mindig más. Van olyan, amelyet tizenötféleképpen készített el.

Feltűnt, hogy a régebbi képein sokkal keményebbek az ecsetvonások, mint a mostaniakon. Akkor nem volt több évtizedes tapasztalatom, most már van – válaszolja. A festőnek is be kell érni. Most már tud lány vonásokkal festeni.

Idézem Ars poetikáját: "A művésznak érzelmileg azonosulnia kell azokkal az emberekkel, akik között él, és azzal a tájjal, ahol él. Ellenkező esetben művészete nem lehet élő és mai." Talán éppen ezért is kapta meg a 2007-ben a VOSZ Tolna megyei Príma díját.

1966-ban volt az első önálló kiállítása. A mai a 157.

Hölgyeim és Uraim, gyönyörködjenek Cseh Gábor képeiben!

Merza Jenő